19/01/2024

Ο Πατριάρχης Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων και οι περιπέτειες ενός καραβοκύρη

/ Γνώμες

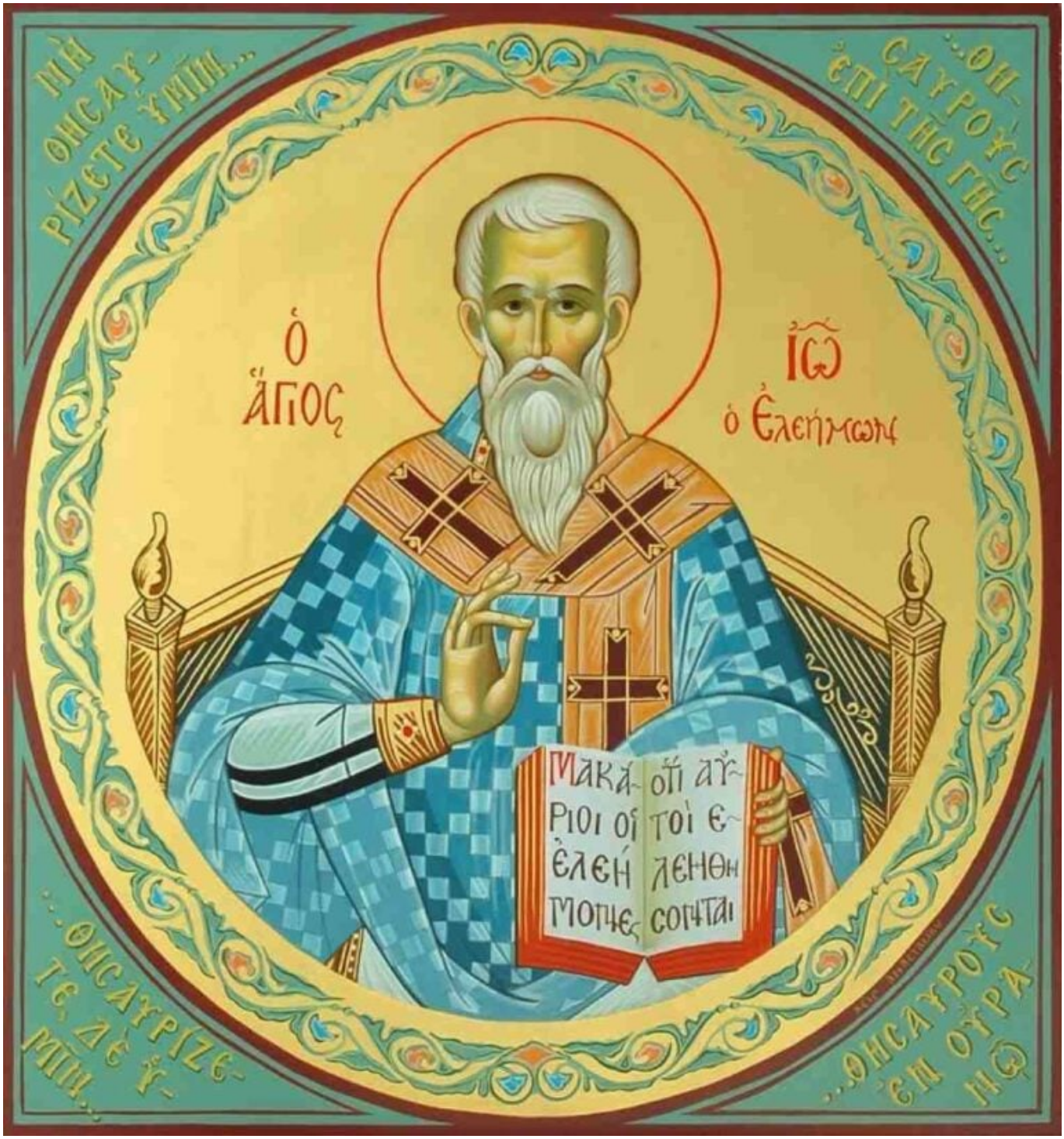

Καιρός, λόγο να κάνουμε για την θαυμάσιαν του Πατριάρχου

ευεργεσίαν προς καραβοκύρην αγνώστου ονόματος, όστις πολύ εβοηθήθη σε πάμπολλες δυσκολίες και καταδρομές που αντιμετώπιζε έναν καιρόν, κακόν καιρόν, πολλά καραβοπνίχτην. Ο καραβοκύρης ήταν ξένος και έπαθεν ζημιάν μεγάλην και τι να κάμει ήρθε και εζήταν βοήθειαν περισσήν από τον Πατριάρχη. Ευθύς ο Ιωάννης τού δίδει πέντε λίτρες χρυσού.

- Γράφει ο Γιάννης Πεγειώτης, εκπαιδευτικός

Ο καραβοκύρης πήγε στα εμπορεία της Αλεξάνδρειας και αγόρασε φορτίον και εμίσθωσε αχθοφόρους και το εβγάλαν πάνω στο πλοίον. Προτού περάσει λίγη ώρα και ιδού το φορτωμένον πλοίον «έξωθεν του φάρου» να κλυδωνίζεται και να βουλιάζει ολίγον κατ' ολίγον. Ευτυχώς τελικά έχασε μόνο το φορτίον, διότι ήταν κοντά στην ξηράν και με προσπάθεια το πλοίο δεν εχάθηκε. Ο καραβοκύρης δεν απελπίστηκεν και έτρεξε στον Πατριάρχην για να τον συντρέξει στην ανάγκην του. Ο Ιωάννης τον εσπλαχνίσθη και τον συμβούλευσε: «Πίστευσον, αδελφέ, ει μη συνέμιξας τοις χρήμασιν της Εκκλησίας τα λοιπαθέντα σοι χρήματα, ουκ ενανάγεις.

Από κακών γαρ έχεις αυτά και συναπώλεσαν και τα από καλών». Σπλαχνικός, καθώς ήταν, εδιάταξεν να του δώσουν και πάλιν δέκα λίτρες χρυσού.

Επήγεν ο καραβοκύρης εις τους εμπόρους και αγόρασεν φορτίον και ανοίχτηκε στο πέλαγος για να βρει λιμάνι να πωλήσει τα γεννήματα και τα λοιπά που εφόρτωσε. Καθώς το πλοίον εταξίδευε, μεγάλη καταιγίδα εξέσπασε και μόλις εσώθηκαν από το ναυάγιον ο πλοίαρχος και οι ολίγοι ναύτες. Πλοίον και φορτίον εχαθήκαν όλα. Απελπίστηκε ο καραβοκύρης και εβρισκόταν στο χείλος της καταστροφής. Τον εγλύτωσεν, όμως, από τον πειρασμόν ο Πατριάρχης, που μόλις το έμαθεν το κακόν, έστειλεν άνθρωπον έμπιστόν του και εμήνυσε στον καραβοκύρη να μην φοβηθεί και να έλθει τρεχάτος κοντά του να του βρει λύση εις τη δύσκολην περίστασιν και στην τραγωδία που έπαθεν.

Μετά από πολλούς παρηγορητικούς λόγους του οικονόμου επείστηκε και ήρθε μπροστά στον Πατριάρχην, μα ήταν σκονισμένος πολλά εις το πρόσωπον και ο χιτώνας του ήταν ξεσκισμένος. Είδεν τον ο Πατριάρχης σε τέτοιαν κατάντια και τον ενουθέτησε: «Ίλεως σοι, ευλογητός ο Θεός, πιστεύω αυτώ ότι από σήμερον ου ναυαγείς έως ου αποθάνης, Τούτο γαρ σοι συνέβη διότι και αυτό το πλοίον σου εξ αδικίας ην κτισθέν». Μετά ταύτα ο Πατριάρχης επρόσταξεν να του δώσουν ένα

πλοίον, που εις τους τόπους εκείνους το ονομάζουν «δόρκωναν», πλήρες σίτου, περί τις δυο χιλιάδες μόδια.

Επαράλαβε το νέον πλοιάριον ο καραβοκύρης και εξανοίχτηκε εις το πέλαγος. Καθώς διηγήθηκε αργότερα του εσυνέβησαν τα εξής: «Είκοσι νυχθήμερα ηρμενίζαμεν σφοδρώ ανέμω μη δυνηθέντες όλως γνωρίσαι το πού υπάγομεν μήτε από άστρον μήτε από τόπον, μόνον δε ότι εθώρει ο κύβερνος τον πάπαν συν αυτώ κρατούντα τον αυχένα και λέγοντα αυτώ: ‘‘Μη φοβηθής, καλώς αρμενίζεις’’». Ύστερα από είκοσι ημέρας ταξίδιν δύσκολον και τρικυμισμένον εφτάσαν εις τας νήσους της Βρετανίας εις μίαν πόλιν. Εκεί μετά χαράς ο της πόλεως διοικητής εδέχτηκε να αγοράσει όλον τον σίτον εις τιμήν πολύ συμφέρουσα. Κάθε μόδιον σίτου να δίδουν οι Βρεττανοί είτε χρυσόν νόμισμα είτε «ισόβαρον φορτίον κασσιτέρου». Εσκέφτηκε ο καραβοκύρης και αποφάσισε να λάβει το αντίτιμο και με τους δύο τρόπους, ήτοι το μισόν φορτίον να πληρωθεί εις χρυσόν και το υπόλοιπον εις κασσίτερον.

Το θαύμαν δεν τελειώνει εις το σημείον τούτο, αλλά ακολουθεί σημείον και θαύμα επιπροσθέτως θαυμαστόν. Αφού εκάλαραν το πλοίον οι ναύτες και ο καραβοκύρης και έπλεαν για την Αλεξάνδρειαν εβρήκαν ανέμους βολικούς και θάλασσαν ειρηνικήν, χωρίς θυμούς, εσκέφτηκεν ο καραβοκύρης να πλευρίσει το καράβιν του το καλοτάξιδον εις την Πεντάπολιν. Την πόλιν την γνωστήν και ως Κυρήνην. Ήταν εις την πόλιν ετούτην ένας έμπορος, που ήταν από παλιά αγοραστής των πραματιών του. Αγόρασεν ο φίλος του πενήντα λίτρες και τις επήρεν εις το παζάριν, όπου είχεν τόπον δικόν του, σπίτια πολλά και αγόραζεν και επουλούσε πάμπολλα γεννήματα και άλλα χρειώδη πολύτιμα. Έδοξεν του εμπόρου να δοκιμάσει τον κασσίτερον αν ήταν πρώτος ή ύστερος. Όταν τον εκόντεψε στη φωτιά, τι να δει ο ευλογημένος; Το φορτίον που του επώλησε ο καραβοκύρης δεν ήταν συμφωνημένο. Ήταν ασήμι καθαρόν και καλοδουλεμένον. Εσκέφτηκε και πολύ εσυλλογίστηκε ο έμπορος. Ελυπήθηκε διότι ενόμισε πως ο φίλος του δοκιμάζει την τιμιότητάν του. Γι’ αυτό του έδωσε ασημικό αντί κασσίτερο, όπως ήταν καθαρή η συμφωνία τους.

Εφορτώθηκε τις πενήντα λίτρες του ασημιού και εκατέβηκε ο ευλογημένος εις το λιμάνι και επρόκαμεν τον καραβοκύρην και του επαραπονέθηκε και λέγει του: «Ο Θεός συγχωρήσοι σοι. Τι γαρ; Εύρες με ποτέ επιθέτην προς σε, ότι άργυρον αντί κασσίτερου πειράζων με έδωκας;». Εσυγχύστηκεν προς στιγμήν ο καραβοκύρης, μα ύστερα από λίγο εφωτίστηκε και εκατάλαβε και λέει στον φίλον του: «Ζη Κύριος, εγώ εις κασσίτερον αυτό έχω. Ει δε ο ποιήσας το ύδωρ οίνον, αυτός δι’ ευχών του πάπα και ίνα πληροφορηθής, δεύρο εις το πλοίον και βλέπεις τα εταίρια των μαζίων των έλαβες». Βγήκαν ευθύς πάνω στο καράβι και τι να δουν: Ο

κασσίτερος ήταν ασήμι καθαρό, πολυκοσκινισμένο. Μετά ταύτα αναγκάστηκε ο πολλά καλών, τον πολυφημισμένον. Και είπεν του και για το καράβιν του που ήταν της Εκκλησίας.

Για το παραπάνω συμβάν αναφέρει και εξηγεί ο ξακουστός επίσκοπος της Νεαπόλεως ο Λεόντιος: «Και ου θαύμα, ω φιλόχριστοι, ο γαρ τους πέντε άρτους πληθύνας και πάλιν το ύδωρ Αιγύπτου εις αίμα μεταποιήσας και την ράβδον εις όφιν μετασχηματίσας και την φλόγα εις δρόσον μετενέγκας, ακαμάτως και τούτω το παράδοξον εποίησεν, ίνα και τον εαυτού θεράποντα πλουτίση και τον ναύκληρον ελεήση».

Πηγή: pemptousia.gr